

KAMER VAN BEROEP GEMEENSCHAPSONDERWIJS**BESLISSING****GO / 2016 / 05 / ... / 7 MAART 2016**

Inzake ..., wonende ... te ..., bijgestaan door ..., advocaat te ..., en ...

Verzoekende partij

Tegen ..., ..., ... te ..., vertegenwoordigd door ..., advocaat te ..., alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan,

Verwerende partij

Met ter post aangetekende brieven dd. 31 december 2015 en 9 januari 2016 heeft ..., namens ..., beroep ingesteld tegen de beslissing van 8 december 2015 van de Raad van Bestuur van ... waarbij ... de tuchtmaatregel van terugzetting in rang wordt opgelegd.

1. Over de relevante gegevens de zaak

... is vastbenoemd directeur van ... te

Nadat in de pers melding wordt gemaakt van ongepaste uitlatingen in een e-mail van ... aan mevrouw HOMANS, viceminister-president van de Vlaamse Regering, beslist ..., algemeen directeur van de scholengroep, op 18 september 2015 dat ... bij hoogdringendheid preventief wordt geschorst met onmiddellijke ingang. Op 1 oktober 2015 beslist de Raad van Bestuur van de scholengroep om de beslissing van de algemeen directeur van 18 september 2015 te bekrachtigen en te bevestigen. Hij beslist ook een tuchtprocedure op te starten. De Kamer van Beroep bevestigt op 17 november 2015 op haar beurt de beslissing van de Raad van Bestuur van de scholengroep van 1 oktober 2015.

Met een aangetekende brief van 30 oktober 2015 wordt ... uitgenodigd om zich op 17 november 2015 in het kader van de tuchtstraf van 'de terugzetting in rang' voor de Raad van Bestuur te verantwoorden voor de volgende tenlasteleggingen:

1. *“op vrijdag 4 september 2015 (13.42 u., 15.21 u., 16.06 u.) en zaterdag 5 september 2015 (16.15 u.) via het e-mailadres ... vier mails aan mevrouw Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, te hebben gestuurd waarbij de inhoud (zie hiervoor) als volstrekt ongepast, een directeur van een school onwaardig, moet worden betiteld.”*
2. *“welbewust de Raad van Bestuur van ..., door de decreetgever als Inrichtende Macht van ... aangewezen, te hebben voorgelogen door te stellen dat u*
 - *slechts twee mails aan mevrouw Homans stuurde;*
 - *de eerste mail op woensdag 2 september 2015 en de tweede mail op zaterdag 5 september te situeren.”*

Op verzoek van ... wordt de hoorzitting uitgesteld naar 8 december 2015.

Na de hoorzitting van 8 december 2015 beslist de Raad van Bestuur van de Scholengroep ... voor de bewezen bevonden tenlasteleggingen de tuchtstraf van 'de terugzetting in rang' op te leggen. Deze beslissing wordt hem meegedeeld met een ter post aangetekende brief d.d. 15 december 2015.

Tegen deze beslissing tekent ..., namens ..., beroep aan bij de Kamer van Beroep met een aangetekende brief van 31 december 2015.

Met een aangetekend schrijven van 9 januari 2016 bezorgt ..., namens ..., het secretariaat van de Kamer een tweede beroepschrift tegen de beslissing van 8 december 2015.

2. **Het procedureverloop**

... heeft namens verwerende partij met een aangetekende brief d.d. 21 januari 2016 een verweerschrift tegen het tweede beroepschrift ingediend.

... heeft namens verwerende partij met een e-mail d.d. 22 januari 2016 het administratief dossier ingediend.

Op 15 februari 2016 heeft ... met twee aangetekende brieven een verweerschrift tegen het eerste beroepschrift en een aanvullend verweerschrift tegen het tweede beroepschrift ingediend.

De partijen werden voor de hoorzitting opgeroepen met een ter post aangetekende brief d.d. 11 januari 2016 en waren op de hoorzitting aanwezig of vertegenwoordigd.

3. Vaststelling van het voorwerp van het beroep

De beroepsschriften van 31 december 2015 en 9 januari 2016 hebben dezelfde beslissing tot voorwerp en zijn inhoudelijk identiek. Daarnaast hebben ... en zijn syndicaal raadgever ... aan het secretariaat van de Kamer op 4 januari 2016 een schrijven bezorgd waarin zij opmerkingen maken over het verslag van de hoorzitting gehouden op 8 december 2015. Die brieven, gericht tegen een stap in de totstandkoming van de tuchtstrafbeslissing, kunnen niet beschouwd worden als een beroep in de zin van artikel 71 van het decreet rechtspositie personeel gemeenschapsonderwijs. Er wordt verder geen acht op geslagen.

4. De ontvankelijkheid van het beroepsschrift ingediend op 9 januari 2016

4.1. Volgens de verzoeker is het beroep d.d. 9 januari 2016 ingediend binnen de reglementair voorgeschreven beroepstermijn, aangezien hij de tuchtstrafbeslissing van 8 december 2015 ontvangen heeft op 17 december 2015 en artikel 73, tweede lid, van het decreet rechtspositie personeel gemeenschapsonderwijs (hierna ook 'het rechtspositiedecreet' genoemd) de termijn van beroep verlengt 'tijdens een vakantieperiode'. Hij zet uiteen dat de kerstvakantie liep van 21 december 2015 tot 3 januari 2016, dat zijn beroepstermijn gedurende die periode geschorst was en dat bijgevolg op 9 januari 2016 de termijn van 20 dagen, voor het indienen van het beroep nog niet verstreken was.

4.2. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep ingediend op 9 januari 2016. Het miskent volgens haar het beginsel ‘non bis in idem’ en is ook laattijdig, aangezien de door het decreet van 21 december 2012 in artikel 73, tweede lid, van het rechtspositiedecreet, ingestelde mogelijkheid om de beroepstermijn te schorsen (“Deze termijn kan worden opgeschort tijdens een vakantieperiode.”) door de Vlaamse regering nog niet uitgevoerd werd. Dit in tegenstelling tot de regeling inzake het beroep tegen evaluatiebeslissingen, waar een gelijkkluidende decretale bepaling (artikel 73septiesdecies, §5, 1°, van het rechtspositiedecreet) uitvoering gekregen heeft in artikel 7, lid 2, van het besluit van 14 december 2007 van de Vlaamse regering betreffende de procedure in beroep na een evaluatie.

4.3.1. Het algemeen rechtsbeginsel ‘non bis in idem’ verbiedt aan de rechter -en bij uitbreiding aan de tuchtoverheid- iemand twee keer te vervolgen en te bestraffen voor dezelfde feiten. Dat beginsel geldt niet voor het indienen van administratieve beroepen. En de verzoeker wijst ook geen reglementaire bepaling aan die zou verhinderen dat in aangelegenheden als de onderhavige meer dan één beroepsschrift wordt ingediend.

4.3.2. Wat betreft de tijdigheid van het tweede beroep valt de Kamer van beroep de stelling van de verwerende partij bij. Artikel 73, tweede lid, van het rechtspositiedecreet maakt het mogelijk dat de beroepstermijn wordt geschorst tijdens een vakantieperiode, maar die bepaling vereist een uitvoeringsregeling vanwege de Vlaamse regering (memorie van toelichting bij artikel VIII.29 van het decreet van 21 december 2012, Parl. Doc. Vlaams Parlement, stuk 1796, nr. 1 (2012-2013), p. 60) en die regeling is alsnog niet uitgevaardigd. Artikel 7, tweede lid, van het besluit van 14 december 2007 betreffende de procedure in beroep na een evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ en betreffende de werking van het college van beroep, genomen ter uitvoering van een identieke bepaling van artikel 73septiesdecies, §5,1°, van het rechtspositiedecreet, is in onderhavige materie niet van toepassing.

De verzoeker heeft op 17 december 2015 het bericht van ontvangst van de beroepen beslissing ondertekend. Zijn beroepstermijn liep van 18 december 2015 tot

6 januari 2016. Het beroep d.d. 9 januari 2016 is laattijdig ingediend. Het is niet ontvankelijk.

5. De ontvankelijkheid van het beroepsschrift ingediend op 31 december 2016

5.1. Het beroepsschrift is tijdig ingediend.

5.2.1. De verzoeker maakt zich zorgen omdat hij bij het indienen van het beroep zou tekort gekomen zijn aan een vormvoorschrift, te weten dat hij op het ogenblik van het verzenden van zijn beroep niet per aangetekend schrijven een kopie van zijn beroepsschrift zou overgemaakt hebben aan de verwerende partij, zoals artikel 33septies, §1, vierde lid, van het besluit van 22 mei 1991 van de Vlaamse regering voorschrijft.

5.2.2. De miskennis van de verplichting, ingesteld door artikel 33septies, §1, vierde lid, van het besluit van 22 mei 1991, leidt niet tot de nietigheid van het beroep. Het gaat ook niet om een vormvoorschrift waarvan de miskennis de onontvankelijkheid van het beroep met zich brengt; het is een voorschrift ingesteld in het belang van de verwerende partij en zij toont niet aan -beweert zelfs niet- dat zij in haar rechten gekrenkt is door de fout die de verzoeker begaan heeft.

Het beroep is ontvankelijk ingediend.

6. De grond van de zaak

6.1. De verzoeker is tuchtrechtelijk vervolgd en gestraft voor twee tenlasteleggingen: het sturen van ongepaste e-mails aan minister Homans en het doelbewust voorliegen van de raad van bestuur over de omvang van de correspondentie die de verzoeker met de minister gewisseld heeft.

Zonder dit uitdrukkelijk te verwoorden blijkt uit de formulering van de beslissing toch dat de raad van bestuur aan de tweede tenlastelegging niet hetzelfde belang hecht als aan de eerste: de formulering van de reden waarom de gedragingen van de verzoeker als een tuchtinbreuk worden beschouwd (rubriek III van de

beslissing), heeft grotendeels betrekking op de eerste tenlastelegging -alleen het zich niet correct gedragen ‘in zijn dienstbetrekkingen’ kan op de tweede tenlastelegging betrokken worden-; maar meer nog: in de overwegingen die de strafmaat onderbouwen (rubriek IV van de beslissing), koppelt de raad van bestuur in alle duidelijkheid de opgelegde tuchtstraf aan het eerste tuchtfeit: “als de raad van bestuur de terugzetting in rang als strafmaat naar voren schuift is het om die reden”, die hij als volgt verwoordt: het uit de verzonden mails blijkende onvermogen van de verzoeker om, hoewel dit als directeur noodzakelijk is, zijn persoonlijke overtuiging over een bepaalde politieke partij te overstijgen en om afstand te nemen van zijn persoonlijke strijd die erop neerkomt dat hij mensen uitsluit.

De overweging in fine dat de verzoeker ‘er niet voor terugschrikt feiten te verdraaien, de waarheid geweld aan te doen (en) de inrichtende macht te bedriegen’ en dat dit de raad van bestuur ‘ten zeerste ontgoochelt’ zodat hij de verzoeker geen vertrouwen meer waardig acht, wordt dan ook gelezen als een bijkomend motief, ondergeschikt aan wat voordien wordt uiteengezet.

De Kamer van Beroep onderzoekt derhalve de beslissing in de eerste plaats vanuit de eerste tenlastelegging.

6.2.1. De verzoeker geeft in de feitelijke uiteenzetting van zijn beroepsschrift volgende omschrijving van de feiten: hij heeft op 4 en 5 september 2015 berichten met “een persoonlijke mening” en een “politieke inhoud” verstuurd naar een “minister van een dominante en omstreden partij” als “reactie op een controversiële mening die deze minister had publiek gemaakt omtrent een actueel en controversieel onderwerp”.

De vier mailberichten waar alles om draait zijn in de beroepen beslissing (rubriek C, 1 tot 7) weergegeven. Er blijkt onmiskenbaar uit dat de berichten gesteld waren in een uitermate geëngageerde taal, die gewis geïnspireerd zal geweest zijn door het familiaal verleden van de verzoeker -dat niemand betwist- maar die daarom niet aan de kwalificatie ‘ongepast’ en ‘onwaardig’ ontlopen, zeker wanneer zij uitgaat van iemand die bekwaam moet zijn -en van een schooldirecteur mag die bekwaamheid verondersteld worden- de eigen pen in alle omstandigheden onder

controle te houden. De verzoeker geeft toe en drukt zijn spijt uit over het feit dat hij bij het formuleren van zijn mening ‘te emotioneel’ tewerk gegaan is ‘en verkeerde bewoordingen gebruikt’ heeft. Hij ontkent niet dat hem dit tuchtrechtelijk aangerekend kan worden.

6.2.2. Maar de verzoeker gaat verder. Volgens hem heeft de raad van bestuur te zeer de nadruk gelegd heeft op het emotioneel karakter van de e-mails en heeft hij de boodschap -zijn ‘politieke mening’- uit het oog verloren: hij heeft tegenover de minister uiteengezet waar hij de ideologie die zij en haar politieke medestanders aankleven, catalogeerde, hoe hij die ideologie beoordeelt en hoe hij zijn mening daaromtrent wenst uit te dragen in zijn school, inzonderheid door leden van de NV-A niet welkom te heten op zijn school. Hij is van oordeel dat hij dergelijke -op dit ogenblik onconventionele- mening mag hebben, dat hij het noodzakelijk vond, “mede gelet op zijn pedagogische functie”, te reageren op een stelling die de minister ingenomen had over de bejegening van vluchtelingen en dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij geen NV-A politiek binnen de muren van de school duldt, omdat hij de school en de leerlingen wil in bescherming nemen tegen de afbraak van de universalistische en humanistische waarden waar de minister en haar partij voor staan. Hij stelt in dat verband ook dat hij directeur is van een school in een taalgrensgemeente en in die hoedanigheid de opdracht heeft om het Franstalig onderwijs te verdedigen.

6.2.3. In de rand van die discussie -die het fundament van zijn betoog betreft- voert de verzoeker ook aan dat hij -in tegenstelling tot een minister die vrij en vrank standpunten mag innemen die een loopje nemen met grondwet, met basisprincipes van de Belgische Staat en bepaalde waarden van onze maatschappij- beknot wordt in zijn mogelijkheden om zijn mening naar buiten te brengen, dat de mails naar de minister ‘privé’ waren verzonden en niet bedoeld waren voor de buitenwereld, dat de raad van bestuur zijn mails aan de minister onrechtmatig -want middels het kraken van zijn mailbox- verkregen heeft en dat er geen sprake kan zijn van enige laster, aangezien de minister zelf de mails in de openbaarheid gebracht heeft.

6.3. De verwerende partij betoogt dat het mailverkeer opgestart is tijdens zijn diensturen en met gebruik van de schoolinfrastructuur. Zij betoogt vervolgens dat de

verzoeker ‘de principes van zijn tewerkstelling en van de inrichtende macht waar hij tewerkgesteld is, niet onderschrijft’: het Gemeenschapsonderwijs richt neutraal onderwijs in -dit is onderwijs met respect voor de filosofische, ideologische of godsdienstige opvattingen van de ouders en de leerlingen-, de rechtspositieregeling van de verzoeker verplicht hem deze neutraliteit en het daarin besloten verbod op politieke activiteiten in acht te nemen en de personeelsleden moeten zich ook correct gedragen en altijd het belang van het gemeenschapsonderwijs behartigen (artikel 6, 8 en 9 van het decreet van 27 maart 1991). De verzoeker heeft niet de vereiste omzichtigheid betoond door met zijn e-mailadres van directeur een politieke boodschap te verkondigen: de vrijheid van meningsuiting, gegarandeerd door het EVRM, is niet absoluut, aangezien artikel 10.2 van het verdrag voorziet in beperkingen, die te dezen vervuld zijn, en aangezien het rechtspositiedecreet en de Codex een verbod op politieke activiteiten bevatten. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat het spreekrecht van een ambtenaar geen afbreuk doet aan het verbod om tijdens of buiten zijn ambt handelingen te stellen die het vertrouwen van de bevolking in de dienst kan aantasten. Wanneer de verzoeker stelt dat NV-A’ers niet welkom zijn op zijn school, begaat hij een inbreuk op het neutraliteitsbeginsel, dat fundamenteel is voor het onderwijsnet waarin hij tewerkgesteld is. Wanneer de verzoeker meent dat zijn politieke opinie voorrang moet krijgen op de noodzaak om de neutraliteit strikt te handhaven, dan dringt zich de conclusie op dat hij niet langer geschikt is als directeur van een school, streeft de opgelegde tuchtsanctie een legitiem en wettig doel na en is zij evenredig aan de vastgestelde aantasting. De verwerende partij betoogt ook nog dat, aangezien de verzoeker de e-mails naar het publiek mailadres van de minister gezonden heeft, zonder daarbij enig voorbehoud te maken inzake de vertrouwelijkheid, hij het recht verwerkt heeft om het respect voor zijn privé-leven in te roepen, dat de minister de mails via het GO! aan de scholengroep heeft overgemaakt zodat er van het kraken van zijn mailbox geen sprake is en dat de verzoeker overigens, door in de mailbox van de school ook de correspondentie naar zijn persoonlijke adressen te laten binnenkomen, aan de verwerende partij de toegang gegeven heeft tot al de correspondentie in die mailbox. De verwerende partij ontkent tenslotte ook nog dat zij ook de kwalificatie “laster en eerroof” zou hebben gebruikt en zij besluit dat de verzoeker, bij de afweging van wat hij mocht en niet mocht, rekening moest houden met het feit dat als schooldirecteur de

belangen van het gemeenschapsonderwijs diende te behartigen. Wat betreft de stafmaat, wijst de verwerende partij er nogmaals op dat het duidelijk is dat de verzoeker zijn persoonlijke politieke overtuiging belangrijker vindt dan zijn directieambt en dat het derhalve passend is hem uit dat ambt te verwijderen.

6.4.1. De verzoeker stelt ten onrechte dat de raad van bestuur zich te veel heeft toegespitst op het emotionele aspect van de zaak en dat hij uit de beroepen beslissing niet echt kan opmaken welke beroepsfout hij gemaakt zou hebben.

Integendeel, de raad van bestuur heeft uitdrukkelijk gesteld dat de verzoeker ten strijde getrokken is tegen een politieke partij die hij verafschuwt en dat, wanneer het hebben van een mening hem in geen geval wordt verweten, het veruitwendigen van die mening onderhevig is aan de beperkingen die voortspruiten uit zijn functie van schooldirecteur en personeelslid binnen het gemeenschapsonderwijs en die gelinkt zijn aan de neutraliteit en het pedagogisch project. De raad van bestuur heeft vervolgens overwogen dat de verzoeker, door te stellen dat NV-A'ers in zijn school niet welkom zijn, mensen met een bepaalde politieke overtuiging uitsluit, terwijl zijn engagement binnen het gemeenschapsonderwijs hem precies verplicht om zijn persoonlijke mening te overstijgen en alzo geen politieke partij te discrimineren. Door zich zo op te stellen toont de verzoeker aan dat hij als directeur niet op de juiste plaats zit, zeker nu blijkt dat de verzoeker geen afstand kan nemen van zijn overtuiging en die overtuiging -die mensen uitsluit- precies het platform is van waarop hij de school bestuurt.

6.4.2. De verzoeker ontkracht de redenering van de raad van bestuur niet. Hij bevestigt ze integendeel waar hij in zijn beroepsschrift zeer uitvoerig uiteenzet waarom hij een afkeer heeft van mevr. Homans en van haar partij en waarom die mening hem gebracht heeft tot het mailverkeer, dat culmineerde in de uitspraak dat NV-A politici niet welkom zijn op zijn school en dat hem als tuchtfeit ten laste wordt gelegd. De verzoeker heeft dus goed begrepen welk tuchtfeit hem ten laste werd gelegd.

De verzoeker bevestigt in zijn beroepsschrift ook dat zijn mails aan de minister hun grondslag vinden in zijn persoonlijke overtuiging. Het gaat dus niet om

een plotse emotionele opwelling. Hij levert daarmee ook nu voor de Kamer van Beroep het bewijs dat hij zijn intieme overtuiging heeft laten primeren op het belang van het gemeenschapsonderwijs, waarin de neutraliteitsgedachte -te dezen de zorg voor de gelijke toegang van elkeen- een grondbeginsel is. En die voorrang, die een bewuste keuze van de verzoeker is en waarvan hij op geen enkele wijze afstand neemt, is door de verwerende partij betrokken op de beoordeling van de strafmaat, waar, samengevat, gesteld wordt dat iemand die vasthoudt aan zijn persoonlijke overtuiging en die overtuiging niet kan overstijgen wanneer zij in concurrentie komt met de grondbeginselen die de uitoefening van zijn functie beheersen, die functie niet meer kan vervullen. Evident mag de verzoeker een mening hebben, ook in politieke aangelegenheden, maar als personeelslid en zeker als schooldirecteur binnen het gemeenschapsonderwijs, is zijn vrijheid om die mening op het publieke forum te belijden niet onbeperkt, aangezien de wijze waarop aan de persoonlijke mening gestalte wordt gegeven, verzoend moet worden met de regels die het belang van de dienst, waar hij zich vrijwillig in geëngageerd heeft, beheersen.

In die zin onderschrijft de Kamer van Beroep de redenering van de raad van bestuur dat de innerlijke overtuiging van de verzoeker, die aanleiding heeft gegeven tot het mailverkeer en de uitspraak dat NV-A'ers niet welkom zijn op zijn school, en die hij gestand doet, hem verhindert zijn werk van schooldirecteur objectief en met inachtneming van het neutraliteitsbeginsel te vervullen, zodat hij van dat ambt weggehouden moet worden.

6.5.1. De verzoeker stelt dat hij het bewuste mailverkeer bedoelde als een gesprek tussen private personen en dat de inhoud gedekt was door de vertrouwelijkheid. Hij betwist ook dat zijn mails de private sfeer zouden overstijgen op grond van de vaststelling dat één ervan verstuurd werd van zijn e-mailadres als directeur.

6.5.2. Die vragen zijn niet relevant. De verzoeker is immers schooldirecteur binnen het GO! en van hem wordt verwacht dat hij de fundamentele waarden waarop het gemeenschapsonderwijs steunt en met name het neutraliteitsbeginsel ook buiten de strikte uitoefening van zijn ambt naleeft en uitdraagt. Ook zijn stelling omtrent de bedoelde vertrouwelijkheid van zijn mailberichten is niet gegrond omdat, daargelaten nog de vraag of een verwijzing naar de vertrouwelijkheid de

bestemming van een geschrift op enige wijze bindt, de verzoeker zelf zijn mails gericht heeft aan het ambtsadres van de minister en daarmee de aangelegenheid zelf op het publiek forum heeft gebracht. Door het verzenden van de mails heeft de verzoeker het risico genomen dat de inhoud ervan kon verspreid worden; dat de minister bij die verspreiding ook commentaar zou meegeven, mocht hij verwachten. Hij moet nu gewoon de gevolgen dragen van zijn eigen initiatief.

6.6.1. De verzoeker stelt dat de mails in de handen van de verwerende partij zijn geraakt omdat het bestuur zich ten onrechte toegang heeft verschaft tot zijn mailbox.

6.6.2. Daargelaten de vaststelling dat de zaak aan het rollen is gegaan na een interview van de minister met een weekblad, is de Kamer van Beroep van oordeel dat, nu blijkt dat de verzoeker zelf zijn persoonlijk mailadres gekoppeld heeft aan zijn professionele mailbox -waarover het bestuur de controle heeft-, hij er zelf verantwoordelijk voor is dat het schoolbestuur inzage heeft in zijn persoonlijke mails.

6.7.1. De verzoeker verklaart zijn geëngageerd optreden tenslotte ook vanuit zijn rechtmatige bekommernis en inzet om het Franstalig onderwijs in ... de plaats te geven die het volgens de reglementering toekomt.

6.7.2. Die overtuiging en inzet mag evenwel niet zover gaan dat het een eigengereid optreden wordt waarbij een van de grondregels die zijn functie beheersen, terzijde worden geschoven.

7. Een en ander brengt de Kamer van Beroep tot het besluit:

a) dat het eerste aan de verzoeker ten laste gelegde tuchtfact bewezen is, zowel waar het betrekking heeft op de inhoud -de uitspraak dat hij geen leden van de NV-A in zijn school duldt- als waar het betrekking heeft op de vorm -de volstrekt ongepaste taal. De Kamer van Beroep onderschrijft de motivering die de raad van bestuur ter zake heeft ontwikkeld.

b) dat deze tenlastelegging een gegeven is dat op het vlak van de straftoemeting beoordeeld mag worden in het licht van de politieke opvatting die de verzoeker

ontwikkeld heeft, die hij nu ook gestand doet, en die haaks staat op het neutraliteitsbeginsel, dat elk personeelslid van het gemeenschapsonderwijs onderschreven heeft en moet verdedigen. Deze botsing van ideeën en de uit het tuchtfeit blijkende onmogelijkheid van de verzoeker om daar het noodzakelijk compromis in te vinden, rechtvaardigt zijn verwijdering uit het ambt door hem te straffen met een terugzetting in rang. De Kamer van Beroep onderschrijft ook op dit vlak de motivering die de raad van bestuur ter zake heeft ontwikkeld.

8.1. De raad van bestuur heeft de verzoeker een tweede feit ten laste gelegd: zijn welbewust ‘voorliegen’ van de raad in verband met het aantal en het tijdstip waarop hij mails naar de minister stuurde.

8.2. De raad van bestuur ergert zich duidelijk aan de passieve opstelling waarvan de verzoeker blijk heeft gegeven tijdens de afwikkeling van de tuchtprocedure. Op grond van de stukken die haar voorliggen kan de Kamer van Beroep evenwel niet besluiten dat de verzoeker zijn rechten van verdediging, die de bewijslast bij de tuchtoverheid leggen, zou misbruikt hebben.

De Kamer van Beroep is van oordeel dat de passieve opstelling die aan de verzoeker ten laste wordt gelegd, hem niet als een tuchtfeit kan worden aangerekend.

BESLISSING

Gelet op het bijzonder decreet van 14 juli 1998 betreffende het Gemeenschapsonderwijs;

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs;

Gelet op het besluit van de Vlaamse Regering van 22 mei 1991 omtrent de evaluatie, maatregelen van orde en tucht in het gemeenschapsonderwijs, zoals gewijzigd;

Gelet op het Besluit van de Vlaamse Minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel van 6 augustus 2009 houdende aanstelling van de voorzitter en plaatsvervangende voorzitters van de Kamer van Beroep voor het personeel van het gemeenschapsonderwijs, zoals gewijzigd;

Gelet op het Werkingsreglement van de Kamer van Beroep, zoals goedgekeurd op 10 november 2011;

Gelet op de hoorzitting van 7 maart 2016;

Na beraadslaging;

Na geheime stemming over de tuchtmaatregel van de terugzetting in rang, met 9 stemmen voor en 2 stemmen tegen,

Enig artikel

De beslissing van de Raad van Bestuur van ... van 8 december 2015 waarbij ... de tuchtmaatregel van de terugzetting in rang wordt opgelegd, wordt bevestigd.

Aldus uitgesproken te Brussel op 7 maart 2016.

De Kamer van Beroep was samengesteld uit :

De heer André VANDENDRIESSCHE, voorzitter;

Mevrouw P. DE VIS, mevrouw H. ELOOT en de heren T. SCHURMANS, D. VAN HAVER en D. VONCKERS, vertegenwoordigers van het gemeenschapsonderwijs;

Mevrouw K. DE DIER en de heren G. ACHTEN, L. BOGHE, A. VANDROMME en C. WALGRAEF, vertegenwoordigers van de vakorganisaties;

De heer F. STEVENS, secretaris.

Opgemaakt in drie originele exemplaren, waarvan één exemplaar voor elke partij en voor het dossier.

De Secretaris,

De Voorzitter,

F. STEVENS,

A. VANDENDRIESSCHE